

et klart Svar paa det Spørgsmaal, jeg stiller: Er det Ministerens, hans Departementschefs eller Overinspektør Bruns Op-gave fremdeles at fastholde den Uro, den Bitterhed og det Had, der fra mange fat-tige Menneskers Side maa næres mod det System, som har været knæsat paa en Række Opdragelsesanstalter, og som hel-digvis er blevet fjernet fra de allerfleste, men desværre har været raadende under Forstander Møllerup og fremdeles vil blive raadende der, hvis denne Mand kommer tilbage. Jeg ønsker at spørge den højt-ærede Justitsminister, om Hensynet til denne Mand, Hensynet til hans Hustru, Hensynet til den lille indremissionske Sekt ude paa denne Egn spiller en større Rolle end Hensynet til Børnene, Hensynet til Samfundet, Hensynet til den store Mængde af Landboere derude, som gennem den Op-mærksomhed, denne Sag har været Gen-stand for, yderligere have givet til Kende, at deres Sympati ikke har været paa denne Mands Side, som indtil for kort Tid siden har ledet denne Anstalt. Saa vidt man har kunnet skønne af Meddelelser i den Del af Pressen, som staar nærmest paa Mini-sterens Side, er denne Bevilling til For-stander Møllerup kun at betragte som en Bevilling til en Slags Rekreatjonsrejse, han vender tilbage den første Juli som Trium-fator, han skal tilbage, koste Statskassen hvad det vil, koste Menneskeskæbner og Hjems Ødelæggelse. Og det vil jeg have Lov til at fremhæve i denne Sag, at det, som er fremkommet i Pressen, er kun en ringe Antydning af, hvad der er skabt af Lidelse rundt omkring i mange Hjem; baade Mænd og Kvinder og Forældre have lidt saa ganske forfærdeligt under Følelsen af den Grusomhed, som er øvet af denne Mand.

Jeg kommer næsten lige fra Retten i Dag, hvor vi have ført Vidner i denne Sag, og jeg maa derfor overfor det høje Tings Medlemmer beklage, at jeg ikke har kun-net være her, da Ordet blev givet mig, da jeg sad i Retten og ikke kunde gaa derfra. Jeg kommer altsaa fra disse Vidneforhør, som selvfølgelig kun afdække en Del af de Forhold, som have fundet Sted, men det, som er fremkommet der i Dag med Eds Tilbud, som der ikke kan rokkes ved, er Forhold saa frygtelige, at man dristigt kan sige, at der paa vore Straffeanstalter for Aar tilbage kun yderst sjælden overfor de groveste Forbrydere er anvendt saa fryg-telige korporlige Afstraffelser. Og hvad er det for Børn, der i Regelen blive under-kastede disse Straffe? Det er smaa, magre,

defekte, imbecile Dreng, det er Børn, som for de flestes Vedkommende høre hjemme paa Aandssvageanstalterne, paa Hospitaler, Børn, hvis hele Habitus er saaledes, at vi vilde ynkes over dem, hvis vi saa dem. Jeg tror, at blandt de Vidner, som bleve førte i Dag, var der ingen, som afgav bedre Vidnesbyrd for, hvor ganske meningsløst det System er, som har været raadende paa Bølgildegaard under Molle-rup, end en 16-Aars Dreng, der blev ført som Vidne af mig. Denne Dreng kom i Forbedringshuset, da han var 15 Aar, et purt Barn. Om denne Dreng tilskrev i sin Tid den forhenværende Forstander paa Bølgildegaard, Carl Møller, der baade in-teressererede sig for og kendte Drengen, mig et Brev. Jeg sagde: Vi maa se at forhindre, at denne Dreng kommer paa Vridsløselille, det er for galt, at han dels skal prygles derind og dels paa Grund af den Fortræd og de Brud paa Løfter, der er sket fra Møllerups Side overfor ham, skal ind paa Straffeanstalten, skønt han kun er et Barn. Med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg oplæse nogle faa Linier af dette Brev. Det hedder heri: „Da jeg rejste fra Bø-gildgaard Maj 1908, havde Poul vel været hos os omtrent 2 Aar. Han var et barn, noget mut og tvær til Tider, naar noget gik ham imod, men i øvrigt ingen daarlig Dreng, ofte rar med et kønt Smil, jeg har hans Billede her for mig . . . . . Og nu sender man ham til Vridsløselille, siger De, for Tyveri! En 15 Aars Dreng. Hvilken Falliterklæring, hvilken Skændsel for vort moderne Samfund. Men Overværgeraadet har vel alt gjort Skridt til at faa ham be-naadet. Kan jeg være Poul til nogen Støtte, naar han bliver fri, som Tilsynsværge eller paa anden Vis, vil det være mig en Glæde. . . . . Carl Møller.” Det er en Mand, som er anerkendt for at være en af vort Lands første Pædagoger, som for nogen Tid tilbage paa Anmodning af pæ-dagogisk Forening holdt et Foredrag om Børnepædagogik. Han siger, at det Sys-tem, som fører til, at man sender en 15 Aars Dreng, som i flere Aar har været paa Opdragelsesanstalt, til Vridsløselille, er en Falliterklæring. Nu viser det sig i øvrigt, at Drengen paa Vridsløselille har haft langt bedre og lysere Kaar end paa Op-dragelsesanstalten. Da han i Dag mødte frem som Vidne, erklærede han, at han der havde faaet bedre Kost og bedre Be-handling i det hele. Han fik der en Be-handling, som svarede nærmere til en Drengs Behandling, men som han ikke kunde faa paa Opdragelsesanstalten Bø-